

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudkyň Mgr. Jany Volkové a Mgr. Barbory Berkové ve věci

žalobce: **Ing. M. J.**
bytem M. 989/7, P. 9
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem,
sídlem Ledčická 649/15, Praha 8

proti

žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného,

takto:

I. Řízení o návrhu žalobce, aby krajský soud zakázal žalovanému pokračovat ve zveřejňování nedostatečně anonymizovaných osobních údajů žalobce na úřední desce žalovaného dostupné na URL <http://www.udeska.kr-olomoucky.cz/ude/>, a to jména a příjmení žalobce, data narození žalobce, adresy trvalého pobytu žalobce v rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace žalobce ze dne 15. 3. 2017, č. j. KUOK 28421/2017, **se zastavuje.**

II. Soud určuje, že zásah spočívající ve zveřejnění nedostatečně anonymizovaných osobních údajů žalobce Krajským úřadem Olomouckého kraje na jeho úřední desce dostupné na URL <http://www.udeska.kr-olomoucky.cz/ude/>, a to jména a příjmení žalobce, data narození žalobce, adresy trvalého pobytu a bydliště žalobce v rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace žalobce ze dne 15. 3. 2017, č. j. KUOK 28421/2017, **byl nezákonný.**

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

III. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 2.000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Václava Voříška, advokáta se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou dne 12. 1. 2018 domáhal, aby krajský soud vyslovil, že:
„I. Žalovanému se zakazuje pokračovat ve zveřejňování osobních údajů žalobce na jeho úřední desce dostupné na URL <http://www.udeska.kr-olomoucky.cz/ude/>, a to konkrétně jeho jména a příjmení, data narození, adresy trvalého pobytu v rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace žalobce ze dne 15. 3. 2016, č. j. KUOK 28421/2017, a alternativně (in eventum):
II. Zásah žalovaného vůči žalobci spočívající ve zveřejňování osobních údajů žalobce na jeho úřední desce dostupné na URL <http://www.udeska.kr-olomoucky.cz/ude/>, a to konkrétně jeho jména a příjmení, data narození, adresy trvalého pobytu a bydliště v rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace žalobce ze dne 15. 3. 2016, č. j. KUOK 28421/2017, byl nezákonný.“
Žalobce dále žádal, aby krajský soud uložil žalovanému nahradit náklady řízení.
2. Ještě před prvním jednáním vzal žalobce žalobu v části, v níž se domáhal, aby soud uložil žalovanému zákaz pokračovat ve zveřejňování údajů žalobce na úřední desce (žalobní petit I.), zpět.
3. Z obsahu správního spisu vyplynulo, že žalobce podal dne 9. 3. 2017 u žalovaného žádost o poskytnutí informace podle § 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“). Žalovaný dne 15. 3. 2017 rozhodl o odmítnutí žádosti žalobce a rozhodnutí zveřejnil na své úřední desce. Osobní údaje žalobce anonymizoval tak, že je začernil způsobem, kdy je v textovém editoru překryl, de facto však „zvýraznil“, černou barvou. Žalovaný poté, co mu došlo upozornění Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 13. 2. 2018, dne 16. 2. 2018 dokument z úřední desky sejmul.
4. Při jednání soudu bylo zjištěno, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno dne 15. 3. 2017 a nikoli 15. 3. 2016, přičemž se jednalo o chybu v psaní, která byla následně správním orgánem opravena na originále rozhodnutí. Žádost o informace byla žalobcem podána dne 9. 3. 2017. Žalobce tento zjištěný skutkový stav nerozporoval.

B) Žaloba

5. Žalobce požadoval, aby krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno v odstavci 1 tohoto rozsudku. Uvedl, že se dne 6. 12. 2017 dozvěděl od svého blízkého přítele, že na internetové úřední desce žalovaného lze vyhledat a stáhnout dokument ve formátu PDF (rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace), který obsahuje jméno, příjmení, datum narození, adresu trvalého pobytu, bydliště žalobce. Údaje byly sice začerněny, žalovaný tak zřejmě zamýšlel údaje anonymizovat, nicméně tímto způsobem nedošlo k anonymizaci, neboť žalovaným zvolený způsob anonymizace lze velmi snadno obejít. Žalovaný anonymizaci provedl tak, že text pouze „zvýraznil“ černou barvou (jako barva

písmu). Osobní údaje se tak na první pohled jeví jako anonymizované. Ve skutečnosti ale předmětný dokument osobní údaje žalobce nadále obsahuje a je velmi snadné je z něj „vytěžit“. První možností je v libovolném editoru PDF dokumentů změnit barvu pozadí nebo textu na světlejší odstín, čímž se „anonymizovaný“ text stane viditelným. Postup zvolený žalobcem však nevylučuje ani prosté zkopírování „anonymizovaného“ textu. Přístup k osobním údajům žalobce je tedy možno velmi snadno získat i tak, že se zkopíruje začerněný text a následně se vloží do libovolného textového editoru. Zde se již původně začerněný text objeví jako text standardní, a tedy bez jakýchkoliv problémů čitelný. Žalovaným zvolený způsob „anonymizace“ rovněž umožňuje tzv. vyhledávacím robotům (zejm. vyhledávače Google) začerněný text ukládat a indexovat, což je ostatně důvodem toho, proč se předmětný dokument (jakož i osobní údaje žalobce) objevuje ve výsledcích vyhledávače Google po zadání příslušných klíčových slov. Důkazem toho, že nedošlo k řádné anonymizaci osobních údajů žalobce v předmětném textu, je rovněž to, že je lze vyhledat v předmětném dokumentu fulltextovým vyhledáváním (klávesová zkratka CTRL + F a zadání dotazu „J.“). Je tedy zřejmé, že k účinné anonymizaci nedošlo. Zveřejnění osobních údajů žalobce v předmětném dokumentu je nezákonné, neboť informační zákon neopravňuje povinný subjekt zveřejňovat osobní údaje žadatelů o informace, a žalobce to považuje za závažný zásah především do svého soukromí a práva na ochranu osobních údajů. Údaje žalobce byly získány žalovaným v souvislosti s postupem podle informačního zákona, na jejich zpracování se však použije zákon o ochraně osobních údajů [§ 5 odst. 1 písm. f) a § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů]. Žalobce nedal souhlas ke zveřejnění či zpřístupnění svých osobních údajů při podání žádosti o informace, nenastal v jeho případě ani žádný z ustanovením § 3 odst. 6 zákona o ochraně osobních údajů předvídaných případů.

6. Žalobce je toho názoru, že jedinou formou ochrany proti výše specifikovanému nezákonnému postupu žalovaného je právě podání žaloby podle § 82 s. ř. s., neboť se jedná o faktický úkon, a informační zákon a ani jiný zákon neupravuje řádný opravný prostředek proti němu. Zveřejňováním osobních údajů žalobce na internetu přitom nepochybně dochází k přímému a závažnému zásahu do jeho osobní sféry, neboť díky žalovanému se může každý, kdo zadá do vyhledávače Google jméno a příjmení žalobce, nebo kdo si prohlíží internetovou úřední desku žalovaného, seznámit s tím, kde se nachází jeho bydliště, a další údaje. Z příslušné webové stránky je pak patrné, že ke stažení daného rozhodnutí došlo ke dni podání žaloby již 123 x, což jistě násobí závažnost předmětného zásahu do žalobcova práva na ochranu před zveřejňováním osobních údajů. Nelze ani přehlédnout, že pokud bude nějakému subjektu činnost žalobce vadit, mohou jej tyto subjekty atakovat. Žalobce se proto cítí postupem žalovaného ohrožen.
7. Žalobce v žalobě pod bodem II. dále provedl polemiku nad postupem Nejvyššího správního soudu, nesouhlasil s tím, že jména zástupců a advokátů jsou zveřejněna v rozsudcích na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu.

C) Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný připustil, že anonymizace nebyla provedena dostatečně, což však neznamená, že nebyla učiněna vůbec. Otázkou je, proč by kterákoliv osoba pátrala po osobních údajích někoho, komu byla odmítnuta informace podle zákona č. 106/1999 Sb. Je nutno poukázat na skutečnost, že žalobce je osobou, která velmi rozsáhle „podniká“ v oblasti provozu na pozemních komunikacích, kde vystupuje jako zmocněnec, což znamená, že jeho osobní

údaje jsou uvedeny v plné moci a tudíž známy velkému okruhu osob. Co se týká obavy žalobce, že by mohlo dojít k útoku na jeho osobu, tak k tomuto žalovaný uvádí, že k případnému napadení žalobce nepotřebuje agresor znát generálie žalobce, ale pouze jeho bydliště. Tuto informaci je možno získat zcela legálně na internetových stránkách, aniž by kdokoli složitě vyhledával anonymizované rozhodnutí na úředních deskách úřadů a snažil se získat začerněné informace.

9. Vyslovený nesouhlas žalobce se zveřejněním jeho osobních údajů a jeho právního zástupce směřuje k Nejvyššímu správnímu soudu a tudíž se žalovaný k tomuto nesouhlasu nevyjadřuje.
10. Žalovaný dále uvedl, že dne 13. 2. 2018 obdržel od Úřadu pro ochranu osobních údajů upozornění na nesprávné anonymizované osobní údaje žadatele na úřední desce <http://udeska.kr-olomoucky.cz/dokument?ude?KUOL0B1SWYH6-0>, na základě tohoto podnětu byl dokument vedený pod č. j. KUOK 31152/2017 týkající se projednávané věci, dne 16. 2. 2018 sejmuto, což doložil příslušnými listinami.
11. Žalovaný je toho názoru, že si v dané věci splnil svoji povinnost rozhodnutí vyvěšené na úřední desce anonymizovat, kdy následně uváděný dokument z úřední desky odstranil. Z uvedeného důvodu navrhl, aby krajský soud řízení v souladu s ustanovením § 62 odst. 4 s. ř. s. zastavil.

D) Replika žalobce

12. Žalobce v replice ze dne 15. 3. 2018 uvedl, že osobní údaje buď anonymizované jsou – a nebo nejsou. V tomto případě nastala druhá situace, neboť osobní údaje žalobce bylo možné z dokumentu zveřejněného žalovaným na internetu získat hned několika snadnými způsoby, čemuž nasvědčuje nejen upozornění žalovaného ze strany Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 13. 2. 2018, ale i to, že žalovaný předmětný dokument „sejmuto“. Závěrečná úvaha žalovaného, že „je toho názoru, že si v dané věci splnil svoji povinnost rozhodnutí vyvěšené na úřední desce anonymizovat, kdy následně uváděný dokument z úřední desky odstranil,“ svědčí žalobě žalobce a to, že osobní údaje žalobce nebyly anonymizovány, neboť pokud by předmětné rozhodnutí skutečně bylo řádně anonymizováno, proč by jej žalovaný následně z úřední desky odstraňoval?
13. Žalobce zastává názor, že motivace osob, které získaly přístup k jeho osobním údajům kvůli pochybení žalovaného, je zcela irelevantní. Podstatné je, že přístup k jeho osobním údajům prokazatelně získalo minimálně 120 osob (viz příloha žaloby „zveřejnění dokumentu“). Je pak pouze otázkou, kolika dalším osobám byl nebo bude tento dokument dále poskytnut.
14. Osobní údaje žalobce tedy objektivně byly a nepochybně stále jsou (stažené kopie dokumentu) v ohrožení před jejich zjištěním a případně i zneužitím. Podstatné tedy je, že osobní údaje žalobce z dokumentu získat lze, neboť žalovaný porušil svou zákonnou povinnost osobní údaje anonymizovat. Je tedy nadbytečné pro posouzení žaloby po žalobci požadovat, aby prokázal, že konkrétní osoby z daného dokumentu skutečně osobní údaje získaly a za jakým účelem je využily.
15. Žalobce je tedy názoru, že k zásahu do jeho práv a oprávněných zájmů došlo již samotným zveřejněním předmětného dokumentu, neboť „každý má právo na ochranu před

neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.“ Tuto normu žalovaný nerespektoval, neboť zveřejnil osobní údaje žalobce.

16. Žalobce nesouhlasí s přístupem žalovaného k věci, jestliže se snaží relativizovat své pochybení a účinek protiprávního jednání odkazem na údajné rozsáhlé podnikání v oblasti provozu na pozemních komunikacích. Žalobce toto tvrzení žalovaného nepotvrzuje a zastává názor, že právo na soudní ochranu má i živnostník. Pokud se vyskytují osobní údaje žalobce ve správních či soudních spisech, jedná se o údaje chráněné povinností mlčenlivosti příslušných úředních osob. Poněkud cynické a v rozporu s etikou úředníka veřejné správy a celkově obsahově nesprávné se jeví tvrzení správního orgánu, že k případnému napadení žalobce nepotřebuje znát agresor generálie žalobce, ale pouze jeho bydliště. Žalovaný nebyl oprávněn zveřejňovat žádné osobní údaje žalobce, přičemž závažnost jeho zásahu je stupňována tím, že žalovaný současně zveřejnil více jeho osobních údajů. Např. pouhé zveřejnění adresy trvalého pobytu žalobce by nemuselo být vůbec nezákonným zásahem, protože by neumožňovalo identifikaci žalobce. Žalovaný však zveřejnil jméno a příjmení žalobce, datum narození, adresu trvalého pobytu a bydliště, což k identifikaci žadatele více než dostačuje, a navíc to umožňuje fyzické útoky vůči žalobci a stejně tak je nepřímě ohroženo soukromí členů rodiny žalobce sdílejících bydliště se žalobcem.
17. Žalovaný se rovněž snaží nepřipustně snížit úroveň ochrany osobních údajů žalobce, neboť „jsou uvedeny v plné moci a tudíž jsou známy velkému okruhu osob“. Žalobce uvádí, že pokud uzavírá s určitou osobou dohodu o zastoupení, má možnost si zvolit, o jakou osobu půjde, a zda vůbec s ní dohodu uzavře (a tedy, zda se tato osoba dozví některé jeho osobní údaje). Konkrétní zmocnitelé tedy získali přístup k jeho osobním údajům s jeho souhlasem, což je přímý opak toho, čeho se dopustil žalovaný, který zpřístupnil osobní údaje žalobce všem osobám s připojením k internetu a navíc bez souhlasu žalobce.
18. Žalobcova úvaha či tvrzení, že žalobcovy údaje je možné získat „zcela legálně na internetových stránkách, aniž by kdokoliv složitě vyhledával anonymizované rozhodnutí na úředních deskách úřadů a snažil se získat začerněné informace“, se jeví žalobci jako nedostatečně podložená. Žalobce neví, co má tímto tvrzením žalovaný přesně na mysli. Pokud žalovaný svým tvrzením míní, že registr živnostníků je přístupný prostřednictvím internetu, tak se jedná o zveřejnění osobních údajů na základě platné právní úpravy, kterou ovšem žalobce nepovažuje za správnou. Ve věci žaloby jde o to, že osobní údaje žalobce byly žalovaným zveřejněny v rozporu s právním řádem, a to v souvislosti s realizací práva žalobce na přístup k informacím u orgánu veřejné moci.
19. Žadatel o informace nadto jistě má právo na to, aby nebylo bez jeho souhlasu zveřejněno, že podal žádost o informace, co bylo jejím předmětem a jak o ní bylo rozhodnuto (§ 5 odst. 1 písm. f) zák. č. 101/2000 Sb. a contrario), a to ačkoliv je živnostníkem (kterých je v ČR cca 1 milion), a tedy jsou některé jeho osobní údaje v živnostenském rejstříku.
20. Žalobce s ohledem na odstranění předmětného dokumentu z úřední desky vzal žalobu v rozsahu žalobního petitu I. zpět a trval dále jen na deklaratorním výroku (žalobní petit II.).

E) Posouzení věci krajským soudem

21. Podaná žaloba je žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu podle § 82 a násl. s. ř. s., ze kterého výslovně plyne, že

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

„každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.“

22. Krajský soud se nejprve zabýval tím, zda byla žaloba podána včas. Podle ustanovení § 84 odst. 1 s. ř. s. musí být žaloba podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo. Objektivní lhůta se počítá *„od okamžiku, kdy došlo k úkonu, který je žalobcem označován za nezákonný“* [srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 144/2004 (735/2006 Sb. NSS)]; v nyní rozhodované věci lze za počátek lhůty považovat okamžik, kdy žalovaný rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informace žalobci zveřejnil na internetových stránkách, tedy 27. 3. 2017. Žalobu podal žalobce dne 12. 1. 2018, objektivní lhůta pro podání žaloby proto byla dodržena.
23. Krajský soud má za to, že byla zachována i subjektivní lhůta pro podání žaloby. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2013, čj. 6 Aps 1/2013-51, *„ustanovení § 84 odst. 1 s. ř. s. je třeba vykládat tak, že lhůta pro podání žaloby na ochranu před zásahem správního orgánu, a to ani lhůta subjektivní (dvouměsíční), ani lhůta objektivní (dvouletá), nemůže uplynout, dokud tento zásah trvá. Jinak řečeno, žaloba proti zásahu, který trvá v okamžiku podání žaloby, z povahy věci nemůže být opožděná.“* V nyní rozhodované věci žalovaný nepopírá, že osobní údaje žalobce anonymizoval nedostatečně a že došlo k napravení tohoto stavu dne 16. 2. 2018, tedy po podání žaloby. Vzhledem k uvedenému nelze považovat žalobu za opožděnou pro nesplnění dvouměsíční subjektivní lhůty.
24. Krajský soud dále řešil, zda je žaloba přípustná. Podle § 85 s. ř. s. je žaloba nepřipustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný. Podle § 21 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. každý subjekt údajů, který zjistí nebo se domnívá, že správce nebo zpracovatel provádí zpracování jeho osobních údajů, které je v rozporu s ochranou soukromého a osobního života subjektu údajů nebo v rozporu se zákonem, zejména jsou-li osobní údaje nepřesné s ohledem na účel jejich zpracování, může a) požádat správce nebo zpracovatele o vysvětlení, b) požadovat, aby správce nebo zpracovatel odstranil takto vzniklý stav. Zejména se může jednat o blokování, provedení opravy, doplnění nebo likvidaci osobních údajů. Pokud v této věci žalobce nesouhlasil se způsobem zpracování osobních údajů, mohl se obrátit přímo na žalovaného a žádat jej o nápravu. Žalovaný by postupoval podle § 21 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., tedy považoval-li by žádost za oprávněnou, odstranil by neprodleně závadný stav (což bezprostředně poté, co se byl na tuto skutečnost upozorněn Úřadem pro ochranu osobních údajů, učinil). Ustanovením § 21 zákona č. 101/2000 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2011, kdy se subjekt osobních údajů mohl obrátit přímo na Úřad na ochranu osobních údajů, se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, čj. 1 As 93/2009-273, *„podání učiněné podle § 21 odst. 3 i odst. 4 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění zákona č. 439/2004 Sb., jímž subjekt osobních údajů žádá Úřad pro ochranu osobních údajů o uložení opatření k nápravě zpracovateli či správci osobních údajů, je toliko podnětem k uplatnění dozorcího práva Úřadu. Na výkon dozoru Úřadem nemá podatel subjektivní právo a informace Úřadu pro ochranu osobních údajů o způsobu vyřízení takového podnětu není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s.“* Závěry uvedené v tomto rozsudku použil krajský soud i v nyní rozhodované věci a má za to, že podnět správci či zpracovateli údajů nelze považovat za jiný právní prostředek

k ochraně či nápravě ve smyslu § 85 s. ř. s., při jehož nevyužití by byla žaloba nepřipustná. Nadto v nyní rozhodované věci žalobce žádal, jak bude vysvětleno v bodě 26 a násl. této žaloby, pouze určení, že k nezákonnému zásahu došlo, použije se proto § 85 s. ř. s. věta za středníkem, a žaloba je tak přípustná.

25. Protože žaloba byla podána včas (§ 84 odst. 1 s. ř. s.) a je přípustná, přistoupil krajský soud k posouzení její důvodnosti, a to podle algoritmu vymezeného Nejvyšším správním soudem již v rozsudku ze dne 17. 3. 2005, čj. 2 Aps 1/2005-65 (publ. pod č. 603/2005 Sb. NSS). Podle citovaného rozsudku „*je ochrana podle § 82 a násl. s. ř. s. důvodná tehdy, jsou-li - a to kumulativně, tedy zároveň - splněny následující podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením ("zásahem" v širším smyslu) správního orgánu, který není rozhodnutím (4. podmínka) a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž "zásah" v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí brozit opakování "zásahu" (6. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout.*“ Poslední z uvedených podmínek byla v důsledku novely soudního řádu správního provedené zákonem č. 303/2011 Sb. rozšířena v tom smyslu, že domáhat se lze i určení toho, že zásah byl nezákonný.
26. Žalobce se zpočátku domáhal nejen určení, že zveřejněním osobních údajů žalobce došlo k nezákonnému zásahu, ale také toho, aby krajský soud zakázal žalovanému pokračovat ve zveřejňování osobních údajů žalobce na úřední desce v předmětném rozhodnutí. Podáním ze dne 15. 3. 2018 však žalobce, s ohledem na jednání žalovaného, který předmětné rozhodnutí obsahující osobní údaje žalobce snal z úřední desky, vzal žalobu v této části výslovně zpět. Krajský soud tak rozhodl ve výroku I. tohoto rozsudku podle ustanovení § 47 písm. a) s. ř. s. a řízení o tomto návrhu zastavil.
27. Jelikož se žalobce vzhledem k výše uvedenému domáhal pouze určení, že zásah byl nezákonný, je třeba předně připomenout, že podle § 87 odst. 1 část věty za středníkem s. ř. s., rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu.
28. V nyní rozhodované věci žalobce považuje za nezákonný zásah to, že žalovaný v rámci zveřejnění rozhodnutí o odmítnutí žádosti žalobce o poskytnutí informací nedostatečně anonymizoval jeho osobní údaje a zveřejnil je na elektronické úřední desce žalovaného. V této věci tedy není sporné, že žalobce podal dne 9. 3. 2017 u žalovaného žádost o poskytnutí informace, žalovaný dne 15. 3. 2017 rozhodl o odmítnutí žádosti a toto rozhodnutí zveřejnil dne na elektronické úřední desce žalovaného. Krajský soud ale musel posoudit, zda žalovaný dostatečně anonymizoval osobní údaje žalobce, a pokud nikoli, s ohledem na zmiňovaný algoritmus přezkumu určit, zda se jednalo o nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s.
29. Žalovaný sám připouští, že anonymizace rozhodnutí nebyla provedena dostatečně, což je potvrzeno upozorněním Úřadu pro ochranu osobních údajů zaslanému žalovanému, v němž je uvedeno, že text byl sice začerněn, ale je stále možné celý text vzít do bloku a zkopírovat text včetně anonymizovaných osobních údajů žalobce. Úřad pro ochranu osobních údajů dále ve svém upozornění uvedl, že je záhodno provést anonymizaci tak, aby nebylo možné identifikační údaje tazatele přečíst (získat). Krajský soud proto dospěl k závěru, že anonymizace provedená žalobcem nebyla dostatečná.

30. Krajský soud proto dále posoudil, zda zveřejnění nedostatečně anonymizovaných osobních údajů lze považovat za nezákonný zásah.
31. Podle ustanovení § 5 odst. 3 informačního zákona „do 15 dnů od poskytnutí informací na žádost povinný subjekt tyto informace zveřejní způsobem umožňujícím dálkový přístup. O informacích poskytnutých způsobem podle § 4a odst. 2 písm. e) a f), informacích poskytnutých v jiné než elektronické podobě, nebo mimořádně rozsáhlých elektronicky poskytnutých informacích postačí zveřejnit doprovodnou informaci vyjadřující jejich obsah“. Informační zákon tedy stanoví povinným subjektům povinnost zveřejnit poskytnutou informaci. Z tohoto ani jiného ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím však nevyplývá, že by měl povinný subjekt povinnost zveřejnit i rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace. Žalovanému však v tomto postupu nic nebránilo.
32. Podle ustanovení § 8a informačního zákona „informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu“. Žalovaný měl tedy povinnost zveřejnit toliko informaci poskytnutou na žádost (§ 5 odst. 3 informačního zákona), tato povinnost se však netýkala zveřejnění osobních údajů žadatele. Naopak, ohledně jejich zveřejnění měl žalovaný jako povinný subjekt respektovat omezení vyplývající z ustanovení § 8a informačního zákona, který odkazuje na zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů. Tento zákon však žádné zveřejnění osobních údajů žadatele o informace neumožňuje. Žalovaný tedy zveřejnil žalobcovy osobní údaje bez jakéhokoli právního podkladu. Jelikož žalovaný jednal jako veřejná instituce, byl oprávněn konat pouze to, co mu zákon umožňuje. Ani zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ani zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ho však ke zveřejňování osobních údajů bez zákonného zmocnění neopravňovalo, žalovaný proto jednal v rozporu se zákonem; svým pochybením žalovaný proto zasáhl do žalobcových práv.
33. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Aps 1/2005-65 krajský soud uzavírá, že žalobce byl přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, konkrétně tím, že žalovaný zveřejnil nedostatečně anonymizované osobní údaje žalobce, aniž by k tomu byl oprávněn. Nejednalo se o rozhodnutí (4. podmínka) a tím, že šlo o osobní údaje žalobce, byl zásah zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Nezákonný zásah trval od 27. 3. 2017 do 16. 2. 2018.
34. Pro úplnost krajský soud uvádí, že se polemikou žalobce týkající se činnosti Nejvyššího správního soudu nezabýval, protože žalobce neoznačil Nejvyšší správní soud jako žalovaného, neuváděl žádné konkrétní skutečnosti a jeho tvrzení o Nejvyšším správním soudu se neodrazila ani v žalobním petitu.
35. K návrhu žalovaného ve vyjádření ze dne 19. 2. 2018, aby krajský soud postupoval dle ustanovení § 62 odst. 4 s. ř. s. a řízení zastavil, neboť žalovaný rozhodnutí z úřední desky sňal, čímž splnil povinnost anonymizace, krajský soud konstatuje, že tento postup, tedy zastavení řízení pro uspokojení navrhovatele, v případě, kdy žalobce požaduje vydání deklaratorního výroku ve smyslu ustanovení § 82 s. ř. s., z povahy věci nelze použít.

F) Závěr a náklady řízení

36. Vzhledem k výše uvedenému krajský soud dospěl k závěru, že byly naplněny pojmové znaky nezákonného zásahu podle § 82 s. ř. s., neboť žalovaný svým nezákonným

postupem, který byl v rozporu s ustanovením § 8a informačního zákona a § 8 zákona č. 101/2000 Sb., žalobce přímo zkrátil na jeho právech a tento zásah byl zaměřen přímo vůči němu. Podle ustanovení § 87 odst. 2 věty první s. ř. s. tedy krajský soud určil, že žalovaným provedený zásah vůči žalobci byl nezákonný.

37. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 3 s. ř. s., kdy žalobci, který měl plný úspěch ve věci, přiznal náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, neboť částečné zpětvzetí žaloby, v jehož důsledku bylo řízení částečně zastaveno (bod I. rozsudku), bylo učiněno pro pozdější chování žalovaného (žalobce podal žalobu dne 12. 1. 2018, žalovaný sňal z úřední desky předmětné rozhodnutí dne 16. 2. 2018, tedy po podání žaloby). Krajský soud však žalobci přiznal pouze náhradu nákladů řízení představující zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000 Kč, neboť dospěl k závěru, že náklady za zastupování advokátem nelze v případě žalobce považovat za náklady důvodně vynaložené.
38. Obecně má každá osoba (fyzická i právnická) právo na právní pomoc v řízení před soudy, a to od počátku řízení, aby tak byla garantována rovnost u všech účastníků před zákonem (článek 37 odst. 2 a 3 Listiny základních práv a svobod). Ne každý úkon učiněný prostřednictvím advokáta v řízení však nutně musí být důvodně vynaloženým nákladem řízení. Při porovnávání důvodnosti nákladů na právní zastoupení advokátem je třeba rozlišovat, zda je právní zastoupení advokátem využitím ústavně zaručeného práva na právní pomoc či se jedná spíše o jeho zneužití na úkor protistrany za účelem pouhého zvýšení nákladů řízení. Kritérium účelnosti (důvodnosti) je třeba vždy posuzovat individuálně, tedy to, že se žalobce rozhodne zvolit si právní zastoupení, neznamená automatickou povinnost přiznat nárok na náhradu odměny za služby spojené s advokátem (k tomu srov. např. rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 25. 3. 2014, sp. zn. I. ÚS 3819/13, ze dne 2. 10. 2013, sp. zn. II. ÚS 736/12 nebo ze dne 10. 1. 2012, sp. zn. III. ÚS 3000/11, veškerá uveřejněna na www.nalus.usoud.cz).
39. Za situace, kdy žalobce dne 28. 12. 2017 podal u zdejšího soudu obsahově obdobnou žalobu, a jak vyplynulo z repliky II. žalobce ze dne 24. 4. 2018, obdobné žaloby, o nichž již bylo soudy rozhodováno, podává v rámci celé České republiky, má krajský soud za to, že jde o případ, kdy žalobce zneužívá práva na zastoupení advokátem v soudním řízení, neboť právní pomoc v těchto stále se opakujících obsahově totožných věcech již není nutná a navíc žalobcem zahájený soudní spor jeví známky toho, že je primárně veden nikoliv jako dovolávání se ochrany jeho práv, nýbrž jako obchodní a podnikatelská činnost produkující zisk.
40. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení žalobci ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení jeho písemného vyhotovení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo exekuci.

Olomouc 25. dubna 2018

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.